

Camellia

侯府嫡女打脸日常

รักการ
ตอกหน้า
ขอบ
สีจางจนใจ

ภูเขียงหึงเจ๋อจ๋อง เขียน ใต้กอนอิน แปล

10

บทที่ 489 เรื่องนี้สำคัญมาก

เหลียงเชิงลุกขึ้น รับถุงผ้าน้ำมันจากในมือของเด็กรับใช้ ยื่นไปข้างหน้าแล้วพูดว่า “ตอนมาข้าม่านร้านอู่ผื่นเชียง นึกขึ้นได้ว่าท่านป้าและน้องซีเออร์ชอบกินขนมของร้านอู่ผื่นเชียงจึงถือโอกาสซื้อมาด้วยครับ”

เซีย่งซือส่งสัญญาณให้สาวใช้ขังกายรับเอาไว้ “ข้าชอบที่ไหนกัน ซีเออร์ต่างหากที่ชอบ จากจวนของเจ้าผ่านร้านอู่ผื่นเชียงหรือไม่ ข้าจะไม่ได้รู้อะไร ถึงอย่างไรก็ขอบใจเจ้าด้วย”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ เหลียงเชิงก็มองซินซีด้วยความไม่สบายใจ ทั้งสองสบตากันแล้วหันหน้าหนี จากนั้นหน้าก็แดงเล็กน้อย

เซีย่งซือเห็นท่าทางของสองคนนี้ รอยยิ้มบนใบหน้าก็ยิ่งกว้างขึ้น นางเอ่ยปากถามว่า “ช่วงไม่กี่วันนี้มีเรื่องอะไร”

เหลียงเซิงกัมหน้าเล็กน้อย “ไม่มีขอรับ เพราะไม่ได้เจอ
ท่านมานานมากแล้ว วันนี้จึงตั้งใจมาเยี่ยมขอรับ”

เมื่อได้ยินเขาพูดเช่นนี้ เซียงซือจะไม่เข้าใจอีกหรือ นาง
ลุกขึ้นพูดด้วยรอยยิ้มว่า “อาละ ข้าก็เคยอายุเท่าพวกเจ้ามา
ก่อน ข้าไปก่อนแล้วกัน พวกเจ้าสองคนพูดคุยกันเถิด ตอนนี
ดอกกุ้ยฮวาบานกำลังดี ถ้าไม่มีธุระก็ลองไปชมสิ”

ระหว่างที่พูด เซียงซือก็พาสาวใช้ของตัวเองจากไปด้วย
รอยยิ้ม

ทั้งฉินซีและเหลียงเซิงยืนเกอเขินอยู่ที่เดิม

ผ่านไปพักหนึ่ง เหลียงเซิงก็มองฉินซีแวบหนึ่ง กระแอม
เบาๆ แล้วกล่าวว่า “น้องซีเออร์ ไม่ทราบว่าดอกกุ้ยฮวาอยู่ที่ใด
รึ”

ฉินซีหน้าแดง ตอบเสียงเบาว่า “ข้า...ข้าจะพาพี่เหลียงไป
เองเจ้าค่ะ”

เหลียงเซิงยิ้มออกมา “เช่นนั้นก็รบกวนน้องซีเออร์ด้วย”

ฉินซีพาเหลียงเชิงเดินไปบริเวณเรือนในที่ดินดอกกุยฮวา บานแล้ว เหลียงเชิงตามอยู่ด้านหลังสองก้าวอย่างรักษาระยะ หนีบ ตามอยู่ไม่ไกลไม่ใกล้ ด้านข้างของทั้งสองคนก็มีเด็กวิ่งไล่ ตามอยู่ด้วย ประพฤติตัวอย่างถูกต้อง ใครเห็นก็ไม่มีทางพูด อะไรไม่ดี

ยิ่งไปกว่านั้น ทั้งสองคนก็มีการหมั่นหมายกันด้วย

กระทั่งมาถึงสวนดอกกุยฮวา เหลียงเชิงถึงเดินเข้ามา ใกล้สองก้าวเพื่ออยู่ข้างฉินซี เดินอยู่พักหนึ่งก็พูดขึ้นเบา ๆ ว่า “ขอโทษน้องซีเออร์ด้วยที่ข้าผิดสัญญา”

ฉินซีรู้ว่าเขาหมายถึงเรื่องอะไรก็เงยหน้ามองเขาทันที นางพูดพลบใจอย่างจริงจัง “ไม่เป็นไรเจ้าคะ พี่เหลียง ครั้งนี้ สอบไม่ติดก็ยังมีครั้งหน้า ความรู้ความสามารถของพี่ พวกเรา ต่างรู้ดี การสอบติดเป็นเรื่องที่ไม่ช้าก็เร็วเท่านั้น”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ เหลียงเชิงก็ยิ้มเจื่อน “เมื่อก่อนข้าก็คิด เช่นนี้ แต่หลังจากติดประกาศเมื่อหลายวันก่อน ข้ากลับไม่คิด เช่นนี้แล้ว”

ฉินซีไม่ค่อยเข้าใจความหมายของเขา “ทำไมหรือเจ้าคะ”

เหลียงเชิงท่าทางอยากจะพูดแต่ก็หยุดไว้ ผ่านไปพักหนึ่งก็เหมือนตัดสินใจอะไรได้ เขาเอ่ยปากกล่าวว่า “ทุกคนต่างไม่ยอมรับรายชื่อผู้สอบผ่าน คนที่มีความรู้ความสามารถโดดเด่นมากมายก็สอบไม่ติด แต่คนที่มีความสามารถด้านวรรณคดีทั่วไปกลับมีรายชื่อในประกาศ ทุกคนบอกว่าการสอบขุนนางครั้งนี้ไม่เป็นธรรมและสงสัยว่าจะมีการทุจริต”

จินซีไม่รู้ว่าลีเชื้อเป็นคนดูแลการสอบขุนนางครั้งนี้ ตั้งแต่ออกข้อสอบจนถึงการตรวจข้อสอบ เมื่อได้ยินก็เอ่ยเสียงเบาทันทีว่า “พี่เหลียงมีหลักฐานหรือไม่เจ้าคะ หากไม่มีหลักฐานคำพูดนี้ก็ไม่ค่อยเหมาะสมนะเจ้าคะ”

เหลียงเชิงถอนหายใจ “ยังต้องมีหลักฐานอะไรอีก รายชื่อติดประกาศยังพิสูจน์ไม่ได้อีกรี คนที่มีความสามารถด้านวรรณคดีที่ผู้คนยอมรับกลับไม่ติด แต่คนที่มีความสามารถด้านวรรณคดีไม่ดีพอกลับมีชื่อในประกาศ หากนี้ไม่ใช่การทุจริตแล้วจะคืออะไร”

เขามองจินซี “น้องซีเออร์ ข้าได้ยืมว่าองค์รัชทายาททรงเป็นผู้ดูแลการสอบขุนนางครั้งนี้ ข้าสอบไม่ติดเป็นเรื่องเล็ก แต่ถ้ามีเรื่องหลอกลวงเบื้องสูง เหล่าบัณฑิตก่อความวุ่นวายและ

สงสัยเรื่องความเป็นธรรมของการสอบขุนนาง องค์รัชทายาท
ย่อมเสื่อมเสียชื่อเสียง เช่นนั้นก็ไม่ได้แล้ว!”

ฉินซีก็ตรึมฝิปาก ไม่ได้พูดอะไร

เหลียงเชิงเดินมาข้างหน้าหนึ่งก้าว จับมือของนางพลาง
พูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “อันที่จริงสำหรับข้า การสอบติดเป็น
เพียงการเสริมให้ดียิ่งขึ้นเท่านั้น แม้ข้าจะสอบไม่ติด แต่ด้วย
ครอบครัวและความสัมพันธ์กับจวนโหว ข้าจะหาตำแหน่งเล็กๆ
สักตำแหน่งก็ได้ ข้าเพียงเป็นหวังว่าองค์รัชทายาทจะถูกคนต่ำ-
ต้อยหลอกลวง ถึงอย่างไรพระชายาก็เป็นน้องสาวของเจ้า เป็น
คนในครอบครัว”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ ฉินซีก็ลังเลพักหนึ่ง ก่อนเอ่ยด้วย
ความลังเล “เช่น...เช่นนั้นข้าจะไปบอกกับพระชายาสักหน่อย”

เหลียงเชิงพยักหน้า “เรื่องนี้สำคัญมาก ขอฝากเจ้าด้วย
หากสามารถรู้เกณฑ์การตัดสินของการสอบขุนนางครั้งนี้ได้ก็จะ
ยิ่งดีเข้าไปใหญ่ เช่นนี้ถึงจะสามารถหยุดคำวิพากษ์วิจารณ์ด้าน
นอกได้”

เมื่อเห็นเขาพูดเหมือนร้ายแรงมาก ฉินซีก็กระวน-
กระวายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ “ข้าจะไปเดี๋ยวนี้เลยเจ้าค่ะ”

เหลียงเซิงพยักหน้า “ได้ ข้าจะไปส่งเจ้า

แม้ตอนนี้การสอบขุนนางจะจบลงแล้ว แต่การสอบราชสำนัก
ยังไม่จบ ดังนั้นสิทธิพิเศษที่ร้านอี่ผิ่นเซียงมีให้เหล่าบัณฑิตยังมี
อยู่ เหล่าบัณฑิตเคยชิน ยึดเอาร้านอี่ผิ่นเซียงเป็นสถานที่รวมตัว
กันไปแล้ว

ดังนั้นคำวิจารณ์ที่ดุเดือดของเหล่าบัณฑิตจึงถึงหูของ
หลี่เซ่ออย่างรวดเร็ว

ยามนี้จนที่ภูเขาด้านหลังก็สร้างใกล้จะเสร็จแล้ว อีกครึ่ง
เดือนกว่าก็เสร็จสิ้น

ช่วงนี้หลี่เซ่อว่างแล้ว บวกกับไม่ได้อยู่กับฉินวานหลาย
วัน เขาจึงตั้งใจหาเวลาว่างเดินเล่นเป็นเพื่อนฉินวานทุกวัน ทั้ง
สองคนเรียกได้ว่ารักกันมาก แม้แต่ป้าอวี่นก็รู้สึกว่ทั้งสองกลม

เกลียวกันมาก นางจึงถอยออกไปอยู่ด้านข้าง คิดแผนตระเตรียมการคลอดลูกของฉินวาน

ตอนที่หลี่เซ่อได้ข่าวว่าเหล่าบัณฑิตไม่พอใจก็กำลังเดินเล่นกับฉินวาน ถือโอกาสดูจนที่ภูเขาด้านหลังสักหน่อย

นายหันขมวดคิ้ว “หากเป็นเช่นนี้ต่อไปก็ไม่ดี เป็นอย่างที่พระชายาตรัส คำพูดของเหล่าบัณฑิตจะร้ายแรงหรือเบาบางก็ได้ หากก่อตัวเป็นพายุขึ้นมาจริงๆ เกรงว่าจะไม่เป็นผลดีกับฝ่าบาทนะพะย่ะค่ะ”

การสอบขุนนางครั้งนี้คือการเปลี่ยนแปลงครั้งหนึ่ง และก็ครั้งแรกที่หลี่เซ่อจัดการสอบขุนนางด้วยตัวเอง หากมีเสียงประณามว่ากล่าวจากผู้คนจริงๆ จะไม่เป็นผลดีต่อชื่อเสียงของเขาแน่นอน ไม่แน่ว่าลู่กั๋วคงอาจจะหลอกใช้บัณฑิตเหล่านี้มาปลุกปั่นราชสำนัก

อ้อ ไม่สิ พุดตามความจริง ในราชสำนักมีคนไม่พอใจมากมายแล้ว เพียงแต่ติดที่ไม่มีใครกล้ากระโดดออกมาเท่านั้น

ฉินวานไม่ใส่ใจ “ในเมื่อพวกเขาสงสัย เช่นนั้นก็ติดกระดาษคำตอบของเหล่าบัณฑิตที่สอบติดออกไป จะได้ทำให้พวกเขาจำยอมต่อเหตุผล”

นายหันถอนหายใจ “ว่ากันตามหลัก ทำเช่นนี้ก็ไม่มีปัญหาจริง ๆ พะยะคะ แต่ปัญหาคือในบรรดาบัณฑิตที่สอบติดมีหลายคนที่มีความสามารถด้านวรรณคดีไม่ดี แต่มีไหวพริบและปัญญามาก การสอบขุนนางในอดีตตัดสินจากความสามารถด้านวรรณคดีเป็นหลัก หากเผยแพร่กระดาษคำตอบเหล่านั้นออกไป ไม่เพียงแต่สถานการณ์จะไม่สงบลง กลับจะทำให้เกิดปัญหาที่ใหญ่ยิ่งขึ้นพะยะคะ”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ ฉินวานก็ขมวดคิ้ว “ข้าไม่ค่อยเข้าใจ การสอบขุนนางคือการคัดเลือกคนมีความสามารถมาบริหารปกครองแคว้น ไม่ใช่แข่งกันว่าความสามารถด้านวรรณคดีของใครดีกว่ากัน หากดูแค่ความสามารถด้านวรรณคดีอย่างเดียว ใครจะเป็นผู้เสนอแผนการบริหารปกครองแคว้นแล้ว หรือว่าสำนวนโวหารที่สละสลวยเหล่านั้นสำคัญกว่าแผนการที่สามารถบริหารปกครองแคว้นได้อย่างนั้นรี”

นายหันถอนหายใจอีกครั้ง นี่คือนิสัยที่ติดถือปฏิบัติกันมาอย่างยาวนาน สลักลึกไปถึงกระดูกตั้งนานแล้ว จะสามารถเปลี่ยนแปลงในระยะเวลาสั้นๆ ได้อย่างไร

ฉินวานเห็นหลี่เซ่อไม่พูดอะไรก็ถามว่า “ยุ่งยากมากจริงๆ หรือเพคะ ท่านไม่สามารถเขียนเกณฑ์การตัดสินแล้วตีประกาศออกไปพร้อมกับกระดาษคำตอบเหล่านั้นหรือเพคะ”

หลี่เซ่อคิดอยู่ครู่หนึ่งก็พยักหน้าพูดว่า “นั่นเป็นวิธีหนึ่งอาศัยโอกาสนี้แจ้งให้ทุกคนรู้ว่าการสอบขุนนางต้องเลือกคนมีความสามารถเรื่องบริหารปกครองแคว้น ไม่ใช่ปัญญาชนหัวโบราณหรือปรมาจารย์ด้านวรรณคดี และยิ่งไม่ใช่คนขี้ไม้ประจบประแจงที่เขียนเป็นแต่บทประพันธ์อันสละสลวย!”

บทที่ 490 ไม่ได้สนใจอะไรมาก

ฉินวานพยักหน้า “แต่จะว่าไปแล้ว การสอบขุนนางคือการคัดเลือกผู้มีความสามารถด้านต่าง ๆ ผู้ที่เขียนบทประพันธ์ได้ดีจริงๆ ก็คือผู้มีความสามารถเช่นกัน บทประพันธ์ที่ดีสามารถขัดเกลาอารมณ์และความคิดของคนเราได้ ผู้มีความสามารถในด้านต่าง ๆ ล้วนแต่ควรรักษาเอาไว้ถึงจะถูกเพคะ”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ นายหันก็กล่าวด้วยรอยยิ้ม “พระชายาทรงวางพระทัยเถอะพะยะค่ะ ฝ่าบาทมีพระวินิจฉัยอยู่แล้ว”

ฉินวานส่งเสียงอึม “ข้าแค่พูดไปเท่านั้น ข้าไม่เข้าใจเรื่องเหล่านี้ ทั้งยังไม่สามารถเข้าไปยุ่งเกี่ยวสุมสืสุมหาได้ด้วย พวกท่านต้องเป็นคนตัดสินใจอยู่แล้ว”

ทั้งสามคนกำลังพูดคุยกัน ทันใดนั้นคนรับใช้ก็มารายงานว่าฉินซีมาเยี่ยมฉินวาน

จินวานตีใจยิ่ง แม้จวนองค์รัชทายาทจะใหญ่มาก แต่ไม่
ว่าสถานที่จะใหญ่แค่ไหน อยู่นานไปก็รู้สึกเบื่อหน่าย นางไม่
สามารถออกจากจวนได้ ทำได้เพียงให้คนอื่นมาเยี่ยม

เมื่อเห็นจินวานตีใจ หลีเซ่อก็คลี่ยิ้มอย่างอ่อนโยน ยื่นมือ
ลูบหัวของนางพร้อมพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า “ไปเถอะ ข้ากับ
นายหันจะไปดูจวนที่ภูเขาด้านหลัง”

จินวานจากไปด้วยความเบิกบานใจ เมื่อเจอจินซี นางก็
ยื่นผลไม้ให้อีกฝ่ายด้วยรอยยิ้ม “ทำไมวันนี้ถึงมีเวลาว่างมาเยี่ยม
ข้าเจ้าคะ”

จินซีไม่มีอารมณ์กินผลไม้ รีบพูดว่า “วานเออร์ เจ้ารู้
หรือไม่ว่าการสอบขุนนางครั้งนี้ คนข้างนอกพูดกันว่าอย่างไร”

แน่นอนว่าจินวานรู้ เมื่อครู่นี้ก็กำลังหาหรือเรื่องนี้กันอยู่
“พอได้ยินมาบ้างเจ้าคะ”

นางกัดผลไม้คำหนึ่ง มองจินซีแล้วเอ่ยว่า “พี่มาเพราะ
เรื่องนี้หรือเจ้าคะ”

“อืม” ฉินซีไม่ปิดบัง เล่าตามความจริง “วันนี้เหลียงเซิง มาหาข้า เขาบอกว่าไต้ยิ่นมาว่าองค์รัชทายาทเป็นคนดูแลการ สอบขุนนาง แต่ทุกคนล้วนแต่ตำหนิ คิดว่าการสอบขุนนางครั้งนี้ ไม่เป็นธรรม คนที่มีความสามารถมากสอบไม่ติด แต่คนที่มี ความสามารถธรรมดาสามัญกลับสอบติด”

“เขากังวลว่าเรื่องนี้จะส่งผลกระทบต่อชื่อเสียงขององค์- รัชทายาทจึงให้ข้ามาบอกเจ้า ถือโอกาสถามเจ้าว่าแท้จริงแล้ว เกณฑ์ที่องค์รัชทายาทใช้ตัดสินคืออะไรกันแน่”

ฉินวานที่กำลังกัดผลไม้ก็ชะงัก นางเงียบอยู่ครู่หนึ่งแล้ว ถึงถามว่า “การสอบขุนนางครั้งนี้ เหลียงเซิงสอบติดหรือไม่ เจ้าคะ”

“ไม่ติด” ฉินซีถอนหายใจ “เดิมทีข้าคิดว่าการสอบติดนั้น ง่ายดาย ไม่คิดเลยว่าเขาจะสอบไม่ติด”

ฉินวานแหวดตาสั้นไหว “เช่นนั้นการแต่งงานของพวกเขาที่จะ ทำอย่างไร ก่อนหน้านั้นตกลงกันแล้วไม่ใช่หรือว่าหลังจากเขา สอบติดจะมาขอพี่แต่งงาน”

ฉินซีหน้าแดง ตอบเสียงเบาว่า “ไม่รู้สิ เขาไม่ได้พูด”

ชั่วขณะนั้นจินวานก็เงยไป ก่อนจะตัดสินใจพูดความจริงกับจินซี “การสอบขุนนางครั้งนี้ไม่ได้มีปัญหาเจ้าคะ การสอบขุนนางในอดีต สิ่งที่สอบล้วนเป็นบทกลอนคำประพันธ์ ทดสอบความสามารถด้านวรรณคดี แต่การสอบขุนนางครั้งนี้ สิ่งที่สอบคือแผนการบริหารปกครองแคว้นเจ้าคะ”

“แต่ไหนแต่ไรมา การสอบขุนนางเป็นหนทางการคัดเลือกขุนนางที่จะมาบริหารปกครองแคว้น ความสามารถด้านวรรณคดีดีหรือไม่ั้นไม่สำคัญ ฟังดูอย่างไรเจ้าคะ”

จินซีนิ่งไป “ข้า...ข้าไม่เข้าใจเรื่องพวกนี้ แต่ข้าคิดว่าที่เจ้าพูดก็มีเหตุผล”

จินวานคลี่ยิ้มออกมาทันที ยื่นมือมาลูบหัวของจินซี อืม ความรู้สึกไม่เลว มิน่าหลီးเชื่อถึงชอบลูบหัวนางขนาดนั้น

จินวานเก็บมือกลับ มองอีกฝ่ายพลางกล่าว “การตรวจข้อสอบครั้งนี้ ไม่ใช่แค่องค์กรรัชทายาท แต่ยังมีนายหันและเหล่าขุนนางด้วย เมื่อครู่นี้้องรัชทายาทก็ได้รับข่าวแล้วเช่นกัน เขาจะอธิบายกับเหล่าบัณฑิต ทั้งยังติดกระดาษคำตอบของผู้ที่สอบติดสามอันดับแรกด้วย หลังจากฟังกลับไปก็บอกเสียงแข็ง

ว่าสอบไม่ติดครั้งหนึ่งนั้นไม่สำคัญ ให้ตั้งใจศึกษาแผนการบริหารปกครองแคว้น ใส่ใจประชาชน วันข้างหน้าจะต้องสอบติดแน่นอน”

ฉินซีพยักหน้า “ได้ ข้าจะกลับไปบอกเขา”

สองพี่น้องพุดคุยธุระกันเสร็จก็เริ่มพุดคุยเรื่องอื่นกันขึ้นมา

พุดคุยเรื่องของบ้านเด็กกำพร้าก่อน จากนั้นก็เป็นเรื่องการประกวดความงาม

ฉินซีไม่รู้เรื่องการประกวดความงาม เมื่อได้ยินฉินวานพุดขึ้นมา ก็บังเกิดความสนใจทันที แน่ใจว่านางไม่ได้มีอารมณ์ชั่ววูบอยากจะเข้าร่วมการประกวด นางแค่รู้สึกที่น่าสนใจ อยากจะร่วมสนุกด้วยเท่านั้น

สองพี่น้องพุดคุยกันพักหนึ่ง กระทั่งท้องฟ้าจะมีดแล้ว ฉินซีถึงลุกขึ้นบอกลา

ตอนกลางคืน หลีเซ่อกลับมาแล้ว ฉินวานบอกจุดประสงค์ที่
ฉินซีมาหานางกับเขาแล้วพูดด้วยความลึกลับว่า “ไม่รู้ว่าคุณคิด
มากเกินไปหรือไม่ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเสียงเซ่งไม่ได้สนใจฉินซีขนาด
นั้นเพคะ”

หลีเซ่อไม่มีท่าทีตอบสนองกับเรื่องนี้เลยสักนิด แค
พยักหน้าอย่างเฉยชา “อืม”

เมื่อเห็นท่าทางของเขา ฉินวานก็ถามด้วยความ
ประหลาดใจ “ท่านก็คิดเหมือนกันหรือเพคะ”

หลีเซ่อส่งเสียงอึมอีกครั้ง “ครั้งแรกที่ข้ากับเจ้าจัดงาน
เลี้ยงที่จวนองค์รัชทายาท เขาไม่มาก็ยังบอกได้ว่าสถานะไม่
เหมาะสม แต่ครั้งที่สองที่ข้ากับเจ้าไปส่งชิงอันโหวที่จวนโหว
เขาก็ไม่มา นี่แสดงให้เห็นถึงปัญหาได้แล้ว”

ฉินวานไม่ค่อยเข้าใจ “แสดงให้เห็นถึงปัญหาอะไรหรือ
เพคะ ตอนนั้นเขาย้ายออกไปแล้วเพคะ”

หลีเซ่อแค้นเสียงเหอะ “ปัญหายู่ที่ย้ายออกไปนี่แหละ
จวนโหวใหญ่ขนาดนั้น เขาก็อาศัยอยู่เรือนหน้า ไม่คุ้นเคยกับ
ชีวิตในเมืองหลวง ทำไมจะต้องย้ายออกด้วย”

“เพื่อแต่งงานกับฉันชื่ออะไรเล่าเพคะ” ฉินวานอธิบาย
“ก่อนแต่งงานหนึ่งเดือนห้ามเจอกันไม่ใช่รี เดิมทีคือการเตรียม
ตัว เมื่อสอบติดเขาก็จะขอฉันชื่อแต่งงานเพคะ”

“เหอะ”

คำอธิบายของฉินวานได้รับเสียงหัวเราะเยาะของ
หลี่เซ่อกลับมา “พ่อแม่อะก็ไม่มี แม่น้าก็กิจการในเมืองหลวงก็ไม่มี
แต่งงานอะไรกัน อีกอย่างหนึ่งแม้จะแต่งงานก็ต้องมีการจัดพิธี
แต่งงาน ชุดแต่งงาน สินเดิมของฝ่ายหญิง เรื่องสินสอด แต่เขา
ยุ่งอยู่กับการสอบขุนนาง ได้เตรียมสักรัดที่ไหนกัน”

“เขาบอกว่าจะแต่งงานหลังจากสอบติด ถึงเขามั่นใจว่า
จะสามารถสอบติดได้ แต่เขาจะใช้อะไรแต่งงานรึ”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ ฉินวานก็เข้าใจทันที!

ใช่แล้ว การแต่งงานมีเรื่องมากมายต้องจัดการ แม้จะเป็น
การแต่งงานอันเร่งรีบของนางกับหลี่เซ่อในตอนนั้น แต่หลี่เซ่อ
และฝ่ายพิธีการก็เตรียมตัวกันนานมาก

ถ้าเหลียงเซิงจะแต่งงานกับจินซีจริง ๆ ก็ควรจะรับพ่อแม่ มาที่เมืองหลวงก่อน หลังจากนั้นยังต้องเตรียมสินสอด ทว่าก่อนหน้านี้เขาอยู่กับการสอบขุนนาง จะเตรียมได้อย่างไร!

หลี่เซ่อเห็นท่าทางที่เฟิงจะเข้าใจของจินวานก็พูดด้วยความสงสัย “เจ้าไม่ได้คิดถึงเรื่องเหล่านี้ แล้วทำไมถึงรู้สึกว่เหลียงเซิงอะไรนั้นไม่ได้สนใจจินซีเล่า”

คำเรียกขานว่าเหลียงเซิงอะไรนั้นบ่งบอกความเหยียดหยามที่หลี่เซ่อมีต่อคนผู้นี้ได้อย่างชัดเจนมากแล้ว

จินวานเบะปาก “คือลางสังหรณ์เพคะ ข้ามักจะรู้สึกว่คนที่สนใจคนคนหนึ่งต้องไม่ใช่อย่างเหลียงเซิง หากสนใจนางจริง ๆ ก็จะไม่สนใจครอบครัวของนาง อยากจะเข้ามาอยู่ในชีวิตของนาง ไม่เหมือนเขาที่มักจะแยกตัวไปอยู่ข้างนอกเพคะ”

ระหว่างพูด นางก็มองหลี่เซ่อตาปริบ ๆ “ก็เหมือนกับท่าน เห็นได้ชัดว่เข้ากับท่านพ่อของข้าไม่ได้ แต่ก็ยังพยายามหาเรื่องคุยทั้งที่ไม่มีเรื่องอะไรให้คุย”

หลี่เซ่อคิดไม่ถึงว่จินวานจะมองออกเช่นนี้ ดวงตาหงส์ของเขามีดมนลงเล็กน้อย ก่อนจะยื่นมือโอบนางเข้าสู่อ้อมแขน

ทันที จูบริมฝีปากแดงของนางเบาๆ แล้วถอนหายใจพูดว่า “ก็ใช่นะสิ ข้าพยายามแล้วจริงๆ แต่ท่านพ่อตามักจะไม่ชอบข้า”

เมื่อรับรู้ได้ถึงความขุ่นเคืองใจจากในน้ำเสียงของเขา ฉินวานก็ตบหลังของเขาด้วยรอยยิ้ม “วางใจเถอะเพคะ เขาแค่หวังเท่านั้น สำหรับท่าน ไม่ว่าจะเป็นกษัตริย์หรือลูกเขย เขาก็ล้วนแต่พอใจมาก ไม่เช่นนั้นก็ไม่มีการยอมให้ข้าแต่งงานกับท่านหรอกเพคะ”

หลี่เซ่อเซ็ดคางขึ้นเล็กน้อย “แน่นอนอยู่แล้ว”

ฉินวานหัวเราะเยาะความหน้าไม่อายของเขา หลังจากนั้นก็พูดด้วยความกลุ้มใจ “ข้าเป็นห่วงฉินซี ดูท่าทางนางจะพอใจเหลือยงเชิงมาก แต่เหลือยงเชิงกลับไม่สนใจนางเลย ข้ากลัวว่าวันข้างหน้านางจะมีความสุขเพคะ”

บทที่ 491 หยิงยโส

หลี่เซ่อไม่สนใจ “ในเมื่อเป็นห่วงว่านางจะไม่มีความสุข เช่นนั้นก็ยกเลิกการแต่งงานครั้งนี้เสีย ในฐานะพี่สาวของเจ้า เหลียงเซิงคนนั้นก็มิสถานะต่ำกว่า”

ฉินวานรู้จักหลี่เซ่อดีมาก แม้คนคนนี้จะป็นมกุฎราชกุมารของแคว้น ดุมีท่วงท่าของกษัตริย์ แต่ความเป็นจริงทำอะไรไม่ยึดติดอยู่กับกรอบ ไม่เหมือนภายนอกที่ดูใจกว้าง

ในเมื่อเขาเอ่ยปากว่ายกเลิกการแต่งงานก็ต้องมีวิธีที่ทำให้การแต่งงานครั้งนี้ไม่สำเร็จแน่นอน

ฉินวานคิดไตร่ตรองแล้วก็กล่าวว่า “ตอนนี้อยู่หนึ่งๆ ก่อนแล้วกันเพคะ ท่านยุ่งมากพอแล้ว ไม่จำเป็นต้องกังวลเรื่องเล็กแค่นี้หรือเพคะ”

พูดตามตรง นางสงสารหลี่เซ่อ การสอบขุนนางและเรื่องของตระกูลทำให้เขากังวลมากพอแล้ว หลายวันมานี้เขายัง

ผอมลงไปเล็กน้อย แม้จะดูหล่อยิ่งขึ้น แต่ในฐานะภรรยา นางไม่
สงสารเขาแล้วใครจะสงสารเขา

อีกอย่างหนึ่ง นางจะฟังพาเขาทุกเรื่องไม่ได้ ตอนนี้รักกัน
มากก็ยังมี แต่ถ้าว้นเวลานานไป นางเคยชินจนเป็นนิสัย ต่อให้
ความรู้สึกดีแค่ไหนก็ไม่สามารถทนต่อการร้องขอเช่นนี้ได้

ผู้หญิงนั้น ไม่ว่าจะมียศฐานะหรือตำแหน่งใดก็ยังต้อง
ฟังพาตัวเองถึงจะได้

หลี่เซ่อไม่รู้จักความคิดในใจเหล่านั้นของนาง พอได้ยินก็คิด
แค่ว่านางสงสารเขา เขายิ้มกว้างพลางพยักหน้า “ข้าว่าตามเจ้า”

เช้าวันรุ่งขึ้น ฉินวานเรียกจื่อเยียนมาข้างกาย สั่งเสียงเบาว่า
“หลายวันนี้ เจ้าไม่ต้องปรนนิบัติอย่างใกล้ชิด ข้าอยากให้เจ้าไป
สืบความเคลื่อนไหวของเหลียงเซิง ดูว่าตั้งแต่เขาย้ายออกจาก
จวนโหวไป เขาทำอะไร เจอคนแบบใดบ้าง”

ตอนที่หลี่เซ่อและฉินวานปรึกษากันเมื่อคืน แม้จะไม่ได้
เรียกคนรับใช้มาคอยปรนนิบัติ แต่พวกจื่อเยียนก็รออนอกห้อง

จื่อเยียนและชิงอีฝีกฝวนวิทยายุทธ์ หูดีตาดี แม้จะไม่อยากไต่ยีนเสียงในห้อง แต่ก็พอไต่ยีนคร่าว ๆ ดังนั้นจื่อเยียนจึงเข้าใจความหมายของฉินวานทันที

จื่อเยียนตอบรับเสียงเบาทันที “พระชายาทรงวางพระทัยได้พะคะ หม่อมฉันเข้าใจแล้ว”

ผ่านไปไม่นาน จื่อเยียนก็ออกจากจวนองค์รัชทายาทไปอย่างเงียบๆ

คนที่ออกจากจวนในขณะเดียวกันกับนางยังมีฉินซีที่เพิ่งจะขึ้นรถม้า

เมื่อวานนางได้คำตอบแล้ว เมื่อกลับถึงจวนโหว ท้องฟ้าก็มีดแล้ว เหลียงเซิงไม่ได้ยุ่งกินข้าวด้วย แต่กลับจวนที่เช่าเอาไว้

เซียงซือตำหนิเรื่องนี้เล็กน้อย ตอนกินอาหารเย็นก็พูดเพิ่มพาวว่า “เหลียงเซิงเด็กคนนี้ก็จริงจังๆ เลย ชอบทำตัวห่างเหิน แม้จะไม่มีภาระหมั้นหมาย ทว่าเข้ากับแม่ของเขาก็เป็นเพื่อนสนิท

กัน เขามาเมืองหลวงเพียงลำพัง หากจะอาศัยอยู่ที่นี้ก็ไม่มียะไร
ไม่เหมาะสม”

“แต่เด็กคนนี้ไม่เพียงแต่ย้ายออกไป กระทั่งข้าวสากมือก็
ไม่ยอมอยู่กินด้วยกัน”

การดำเนินในคำพูดของเซียงซื่อ ทุกคนต่างเข้าใจ ฉินซี
เงียบไม่พูดอะไร ทว่าในใจรู้สึกแย่ นางก็รู้สึกเช่นกันว่า
เหลียงเซิงทำตัวห่างเหินเกินไปแล้ว ห่างเหินจนเหมือนไม่คิดว่า
นางเป็นคู่หมั้นเลย

แต่นางคิดดูอย่างละเอียดก็ไม่มียะไรที่เทียบเขาไม่ได้ ไม่
ว่าจะเป็นชาติตระกูลหรือว่าอย่างอื่น

แม้ฉินเจินและฉินซีจะโตแล้ว แต่ความสัมพันธ์ของทั้ง
สองคนก็ดีมาก จนถึงตอนนี้ยังนอนเตียงเดียวกัน ไม่เคยคิดจะ
แยกกัน

ระหว่างทั้งสองคนไม่มีเรื่องอะไรที่พูดคุยกันไม่ได้
ตอนนอน ฉินซีก็เล่าความสับสนของตัวเองกับฉินเจิน “ตอนอยู่
เมืองหวานตั๋งยังมีไมตรีมาก อยู่กินข้าวด้วยบ่อยๆ ไยพอมมาถึง
เมืองหลวงแล้วถึงห่างเหินเช่นนี้”

จินเจินคิดไตร่ตรอง “เป็นไปได้หรือไม่ที่สาเหตุเป็นเพราะวานเออร์ เจ้าคิดตุสึ เดิมที่อยู่ที่เมืองหวานตี้ ท่านพ่อของเขาลำดับชั้นต่ำกว่าท่านพ่อของพวกเราหนึ่งชั้น ตอนนี้ท่านพ่อย้ายมาเมืองหลวงแล้ว และวานเออร์แต่งงานกับองค์รัชทายาทอีก หนทางการเป็นขุนนางในวันข้างหน้าจะต้องรุ่งโรจน์แน่นอน”

“ในทางกลับกัน ท่านพ่อของเขากลับไม่ก้าวหน้าขึ้นเลยสักนิด เหลียงเซิงจะไม่พอใจเพราะเรื่องนี้หรือไม่ ตอนอยู่เมืองหวานตี้ เขาถูกยกยอปอขึ้นในกลุ่มขุนชายมาตลอด...”

จินเจินพูดจบ จินซีก็เข้าใจความหมายแล้ว ตอนนี้เป็นเพราะครอบครัวของนางมีความเกี่ยวข้องกับจินวาน สถานะสูงขึ้นอย่างรวดเร็วและอนาคตก็รุ่งโรจน์ การแต่งงานที่ฐานะเท่าเทียมกันในตอนแรกกลับกลายเป็นไม่เท่าเทียมอีกแล้ว

เหลียงเซิงเคยชินกับการถูกผู้คนยกยอปอขึ้น แต่ยามนี้กลับกลายเป็นเหมือนเขากำลังประจบผู้ที่มีสถานะสูงกว่าเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ เขาผู้มีนิสัยหยิ่งยโสอาจจะไม่สามารถยอมรับได้

เขายืนยันที่จะสอบขุนนาง ยืนยันที่จะแต่งงานกับนาง
หลังสอบติด คาดว่าเป็นเพราะไม่อยากถูกคนอื่นดูถูก ไม่อยาก
ถูกคนอื่นนินทา

“แต่เรื่องหนทางการเป็นขุนนางมิใช่สิ่งที่ข้าตัดสินใจได้
เสียหน่อย”

จินซีเบะปาก “อีกอย่างหนึ่ง คงไม่อาจไม่ให้น่านพ้อเลื่อน
ตำแหน่งเพื่อรักษาความรู้สึกของเขากระมัง วานเออร์แต่งงาน
กับองค์รัชทายาท องค์รัชทายาททรงรักใคร่เอ็นดูนาง หากจะ
ดูแลครอบครัวของฝ่ายหญิงก็เป็นเรื่องปกติ เขาต้องสนใจเรื่อง
พวกนี้ด้วยรี”

อันที่จริงไม่ต้อง

เมื่อเหลียงเซิงขอจินซีแต่งงาน ขอเพียงเขาไม่ใช่คนที่ไม่
มีความรู้ความสามารถ จินอวี่ก็ต้องดูแลเขาอยู่แล้ว รัชราชาการ
ไม่กี่ปี แม้จะไม่มีผลงาน แต่ขอเพียงไม่มีความผิด หลีเซ่อคงเห็น
แก่ที่เขาเป็นลูกเขยของตระกูลจิน ย่อมต้องค่อนข้างสนับสนุน
เขา

พูดได้ว่าเมื่อเหลียงเซิงแต่งงานกับฉินซี รากฐานหนทาง
การเป็นขุนนางของเขาก็มั่นคงแล้ว แม้เขาจะสอบไม่ติดก็ตาม

ฉินจินหยิกแก้มของฉินซี พูดด้วยรอยยิ้มว่า “ในเมื่อเจ้า
สนใจเขาขนาดนี้ วันพรุ่งนี้ก็ไปคุยกับเขาสิ ถามเขาว่าคิด
อย่างไรกันแน่”

เพราะคำพูดของฉินจิน พอตื่นขึ้นฉินซีจึงออกจากจวน
แต่เช้า

จวนของเหลียงเซิง นางไม่เคยไป แค່ตอนที่เขาย้ายออก
เหลียงเซิงเคยบอกคร่าวๆ เอาไว้

ฉินซีมาถึงซอยที่เหลียงเซิงบอก นางมองซ้ายมองขวา มี
จวนหลายหลัง นางไม่รู้จริงๆ จึงให้สาวใช้ไปถามที่ละหลัง

จื่อเยียนมาถึงพอดี เมื่อเห็นฉินซีกึ่งงวยพักหนึ่ง จากนั้น
ก็ตัดสินใจหลบอย่างรวดเร็ว

ในที่สุดฉินซีก็หาจวนที่เหลียงเซียงเข้าอยู่พบแล้ว นางยื่นมือเคาะประตู คนที่มาเปิดประตูคือคนรับใช้ชรา น่าจะเป็นคนที่จ้างมาใหม่

ฉินซียิ้มให้คนรับใช้ชรา “เหลียงเซียงอยู่หรือไม่”

คนรับใช้ชรานิ่งไป มองฉินซีจากบนลงล่างแวบเดียวก็รู้ว่านางน่าจะเป็นผู้สูงศักดิ์ เขาพูดด้วยน้ำเสียงนอบน้อมว่า “คุณชายเหลียงออกไปข้างนอกแล้ว ไม่ทราบว่าคุณหนูคือ...”

“ข้าคือคุณหนูรองแห่งจวนชิงอันโหว”

ฉินซีแนะนำตัว แต่ไม่ได้บอกว่าเป็นคู่หมั้นของเหลียงเซียง “ในเมื่อเขาไม่อยู่ เชนนั้นข้าก็ขอลา เมื่อเหลียงเซียงกลับมาแล้ว รบกวนบอกเขาสักหน่อยว่าข้ามาหา”

คนรับใช้ชรากำลังจะตอบรับ ทันใดนั้นด้านหลังก็มีคนผู้หนึ่งปรากฏขึ้น คนผู้นั้นหน้าตาสุภาพเรียบร้อย แม้จะไม่ถือว่ามีโดดเด่น แต่ก็ไม่ได้ซีเหว

คนผู้นี้คือจางเหยียนที่อาศัยอยู่กับเหลียงเซียง

การสอบขุนนางครั้งนี้ เขาก็สอบไม่ติดเช่นกัน เขาเองก็คิดว่า การสอบขุนนางครั้งนี้ไม่เป็นธรรมเหมือนกับเหลียงเซิง ยามนี้กำลังรอให้มีการสอบใหม่หรือเกิดเรื่องราวใดขึ้น จึงเหียนรู้ดีว่าตัวเองไม่สามารถสอบติดได้ ที่เขายังอยู่ในเมือง หลวงก็ไม่มีอะไรมากไปกว่าร่วมสนุกและอาลัยอาวรณ์กับความเจริญรุ่งเรืองของเมืองหลวงก็เท่านั้น

วันนี้เขากำลังจะออกไปข้างนอก ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียง อ่อนหวานแนะนำตัวว่าเป็นคุณหนูรองแห่งจวนชิงอันโหว

จิงเหียนพลันนึกขึ้นได้ นี่คือคู่หมั้นที่เหลียงเซิงใฝ่สูงคบหาดูใจไม่ใช่หรื

จิงเหียนดูเหมือนสนิทกับเหลียงเซิง แต่ความจริงกลับรังเกียจมาก เขามองว่าเหลียงเซิงต้องการจะเกาะจวนชิงอันโหวอาศัยจวนโหวเพื่อขึ้นสู่ตำแหน่งสูงอย่างรวดเร็ว แต่ยังทำตัวยึดมั่นในคุณธรรม ฟังพาแต่ตัวเองทุกอย่าง

ตอนนี้เขาเห็นฉันซี ความรังเกียจที่มีต่อเหลียงเซิงก็ยิ่งมากขึ้น

เหลียงเซิงตาบอดหรือไม่ คู่หมั้นที่ดีขนาดนี้อยู่ตรงหน้าไม่เอา กลับไถ่หญิงโสเภณีมาเป็นอนุภรรยา!

ดรอว์บาย

บทที่ 492 ช่างนารังเกียจจริง ๆ

จินซี จินเจินและจินวานเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน ย่อมต้องมีความคล้ายกันอยู่แล้ว รูปร่างหน้าตาไม่ธรรมดา มิเช่นนั้น จินเจินก็ไม่มีทางเข้าตาของพระชายาหญิงอ๋อง

จ้งเหยียนเดินออกมาจากในที่ลับ หลังจากนั้นก็กล่าวด้วยรอยยิ้ม “แม่นางคือคุณหนูรองแห่งจวนโหวรี”

จินซีเห็นเขาก็ต้องนึกเรื่องที่เหลียงเซิงอาศัยอยู่กับคนอื่นขึ้นมาได้อยู่แล้ว นางพยักหน้าอย่างสุภาพ

จ้งเหยียนเห็นเช่นนั้น รอยยิ้มบนใบหน้าก็ยังอบอุ่นมากขึ้น “ได้ยินเหลียงเซิงพูดถึงเจ้าบ่อยๆ บอกว่าคุณหมั่นของเขาดีขนาดไหน เข้าใจคนมากเพียงใด”

ครั้นได้ยินบุรุษกล่าวชม จินซีก็หน้าแดงเล็กน้อย ไม่รู้ควรตอบอะไร

ในตอนนี้อง จ้งเหยียนก็เพิ่งรู้ตัวว่าการชมสตรีอย่างตรงไปตรงมาไม่ดีนัก ใบหน้าเขาเผยความเขินอายออกมา

กระแอมเบาๆ แล้วพูดว่า “แม่นางจินจะเข้าไปรอหรือไม่ อีกไม่นานเหลียงเซิงก็น่าจะกลับมาแล้ว”

จินซีปฏิเสธทันที ถึงอย่างไรที่นี้ก็เป็นจวนของเหลียงเซิงกับชายคนนี้ ตอนนี้เหลียงเซิงไม่อยู่ หากนางเข้าจวนไปอย่างไม่คิดและอยู่ด้วยกันเพียงลำพังกับชายคนนี้ก็ไม่ได้จริง ๆ

ตอนที่นางกำลังจะเอ่ยปาก ทันใดนั้นก็ได้ยินเขากล่าวว่า “แม่นางจินไม่ต้องรู้สึกเขินอาย เรือนในก็มีผู้หญิงเช่นกัน”

เมื่อพูดจบ จังเหยียนก็คล้ายรู้ตัวว่าเผยความลับที่ไม่ควรเผยออกมา เขารีบกล่าวด้วยท่าทางทำอะไรไม่ถูก “อ้อๆ ไม่มีๆ ข้าจำผิด เรือนในแห่งนี้ไม่มีสตรี ข้าจำผิดๆ”

จินซีไม่ได้โง่ นางเข้าใจความหมายของจังเหยียนอย่างรวดเร็ว

หัวใจของนางเหินบ่นหาขึ้นมามากขึ้นทีเดียว แต่นางต้องรักษาเกียรติของตระกูลจิน สถานะอันสูงศักดิ์ของนางไม่อนุญาตให้นางเอ่ยปากถามว่า สตรีในจวนแห่งนี้คือใครกันแน่เหมือนผู้หญิงปากร้าย

บนใบหน้าของนางไม่มีความเปลี่ยนแปลงใดเลยสักนิด กลับพูดด้วยรอยยิ้มว่า “เช่นนั้นข้าก็ยังไม่สะดวกที่จะเข้าไปขอบคุณคุณชายที่หวังดี รบกวนคุณชายบอกเหลียงเชิงสักหน่อยว่าข้ามาหา เมื่อเขามีเวลาว่างให้ไปจวนชิงอันโหวสักหน่อย”

จึงเหียนเห็นสีหน้าของจีนซีก็รู้สึกผิดหวังเล็กน้อย เขาพยักหน้าพูดว่า “ได้สิ แม่นางจินกลับดีจ้ะ”

บนใบหน้าของจีนซีมีรอยยิ้มเหมาะสมอยู่ตลอด กระทั่งขึ้นรถม้า รอยยิ้มและความเปล่งปลั่งบนใบหน้าถึงหายไปจนหมด

สาวใช้ข้างกายเห็นสีหน้าของนางก็ไม่กล้าพูดอะไรมาก

จีนซีนั่งอยู่บนรถม้า เงียบอยู่พักหนึ่งถึงสั่งว่า “กลับจวน”

รถม้าค่อยๆ ห่างไกลออกไป จื่อเหียนเดินออกมาจากที่ลับ พอเห็นรถม้าไปไกลแล้วก็ตัดสินใจกระโดดเข้าไปในจวนอย่างรวดเร็ว

จ้งเหยียนเห็นเงินซีจากไป มุมปากก็เผยรอยยิ้มถากถาง
ออกมา เห็นกันอยู่ว่ามาจากที่เดียวกัน เห็นกันอยู่ว่าเมื่ออยู่ต่อ
หน้าคุณชายสูงศักดิ์ในเมืองหลวงก็ไม่มีค่าอะไรทั้งนั้น แล้ว
เหลียงเซิงมีสิทธิ์อะไรอาศัยการแต่งงานทำให้คุณชายสูงศักดิ์ใน
เมืองหลวงประจบประแจง

เขาจะดูสิว่า ถ้าไม่มีการแต่งงานครั้งนี้ เหลียงเซิงจะยึด
มั่นในคุณธรรมได้อย่างไร!

ในตอนที่เขาดีใจมาก อยากจะไปผ่อนคลายที่เรือนใน
สักหน้อย ดาบเล่มหนึ่งก็จ้อยู่ที่คอของเขาเงิบๆ

“อย่าขยับ!”

แม้จะตั้งใจกดเสียงต่ำ แต่ก็ยังฟังออกว่าเป็นผู้หญิง

จ้งเหยียนตกใจมาก ตัวแข็งทื่อไม่กล้าขยับสักนิด
แน่นอนว่าไม่นับชาติสนั้ไม่หยุดของเขา “จอม...จอมยุทธ์หญิง มี
อะไร...คุยกันดี ๆ ดาบนั้นอันตรายนะ”

จื่อเยียนคร้านจะพูดกับเขา นางกล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ข้าถาม เจ้าก็ตอบ อย่าพูดไร้สาระแม้แต่คำเดียว และก็อย่าคิดจะหลอกข้าด้วย ไม่เช่นนั้น...”

ยังขู่ไม่จบ จังเหยียนก็รีบกล่าวว่า “จอมยุทธ์หญิงเชิญถาม ข้ารับรองว่าจะบอกสิ่งที่รู้ให้หมดเลย!”

ถ้าไม่ใช่เพราะมีดาบจี้อยู่ที่คอ เขาก็อยากจะพยักหน้าแรงๆ เพื่อแสดงความจริงใจ

จื่อเยียนถามด้วยน้ำเสียงเย็นชา “สตรีในเรือนในคือผู้หญิงของเหลียงเซิงรี?”

จังเหยียนรีบตอบ “ใช่แล้วๆ!”

นับว่าใช่ เพราะเขาแค่สวาปามเป็นบางครั้งเท่านั้น อีกอย่างหนึ่ง ทุกครั้งก็ล้วนแต่จ่ายเงิน

“ผู้หญิงคนนั้นมีความเป็นมาอย่างไร เหลียงเซิงพามาจากบ้านเกิดหรือเพิ่งจะมีที่เมืองหลวง?”

“เพิ่งจะมีที่เมืองหลวง!” จังเหยียนรีบกล่าว “มีครั้งหนึ่ง เหลียงเซิงไปเที่ยวซ่อง เห็นแวบแรกก็ถูกใจโสเภณีอันดับหนึ่ง

คนนี้ ต่อมาเขามาหาข้า บอกว่าจะอาศัยอยู่กับข้า หลังจากนั้นก็
รับผู้หญิงคนนั้นมา”

คำว่าเที่ยวช่องทำให้จื่อเยียนรู้สึกรังเกียจทันที นางพูด
ด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า “เที่ยวช่องโสเภณีอย่างนั้นรี”

“ใช่แล้ว”

ตอนนี้จึงเหียนคิดออกแล้ว ผู้หญิงที่เอาดาบจี้คอเขาอยู่
ด้านหลัง ถึงจะไม่ใช่คนของจวนโหวก็ต้องเกี่ยวข้องกับจวนโหว

ตาของเขากลอกไปมา พูดว่า “ข้ากับเหลียงเซิงต่างเป็น
คนเมืองหวานตี้ นับว่าพอรู้จักเขา แม้ตอนอยู่ที่เมืองหวานตี้เขา
จะไม่มือนุภรรยาและไม่มีสาวใช้ห้องข้าง แต่ลั่นเคยลี้มลองสาว
ใช้ในจวนมาหมดแล้ว หลังจากมาถึงเมืองหลวง จู่ๆ เขาก็ดไป
จึงทำให้ไม่ค่อยสบายตัว”

“เพราะมีการหมั้นหมายกับจวนโหว เขาจึงไม่กล้าไป
สถานที่อย่างหอนางโลมที่มีคุณชายสูงศักดิ์มากมาย แค่อบไป
ช่อง หลังจากไปสองสามครั้งก็ถูกใจโสเภณีอันดับหนึ่งคนนั้น
แล้ว”

จื่อเยียนเข้าใจต้นสายปลายเหตุของเรื่องแล้ว นางถามด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า “หมายความว่าตั้งแต่เขาย้ายออกมา ก็ชวนผู้หญิงเอาไว้ที่เรือนในมาตลอดอย่างนั้นรี”

“ใช่แล้ว เขาได้ตัวผู้หญิงคนนั้นตั้งนานแล้ว บอกว่าจะรับเป็นอนุภรรยาหลังจากแต่งงาน”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ จื่อเยียนก็หัวเราะพลางเก็บดาบ นางขยับเท้า ชั่วพริบตา ก็หายตัวไป

หลังจากไม่มีอันตรายแล้ว จิงเหียนก็นั่งอยู่พักหนึ่งถึงกล้าหันมา ยังจะมีคนอยู่ที่ไหนอีก

ยามจื่อเยียนกลับไปถึงจวน จินวานกำลังกินข้าวกลางวันอยู่ นางเล่าเรื่องน่ารังเกียจเหล่านั้นที่เหลียงเซิงทำทันที

เมื่อฟังจบ จินวานก็สะอิดสะเอียนจนแทบจะกินข้าวไม่ลง

หงเสาพูดด้วยความโมโห “รู้หน้าไม่รู้ใจ! เสียแรงที่คุณหนูรองและฮูหยินรองคิดว่าเขาเป็นคนดี! โชคดีที่ตอนนี้อยู่

ไม่ได้แต่งงาน คนนาร้างเกียจอย่างเหลือยงเชิง หากคุณหนูรอง
แต่งออกไปจริงๆ ก็ไม่รู้จะทุกข์ใจขนาดไหนนะเพคะ!”

คนเราก็ก่แปลกเช่นนี้ สภาพแวดล้อมจะตัดสินใจความคิด
และความรู้ของเจ้า

อันที่จริงสังคมในสมัยโบราณ เรื่องสาวใช้ห้องข้างและ
อนุภรรยาเป็นเรื่องธรรมดา การเที่ยวหอนางโลมยังเป็นการ
กระทำที่ไม่ผิด หลิวหย่งและตุ้มเมื่อชาติก่อน ปรมาจารย์ด้าน
วรรณคดีในสมัยโบราณมากมายล้วนแต่เจ้าชู้ บทกลอนที่เขียน
โดยพวกเขาเหล่านั้นก็มีชื่อเสียงเลื่องลือไปเป็นร้อยๆ ปี

แต่สิ่งที่พวกจื่อเยียนเห็นคือจวนชิงอันโหว คือฉินวาน
และหลี่เซ่อ พวกนางรู้สึกว่าคุณชายที่ใช้ชีวิตสำมะเลเทเมา ถึง
ขนาดไปสถานที่ย่างช่งโสเภณีช่างนาร้างเกียจจริงๆ

อีกอย่างหนึ่ง องค์รัชทายาทจิตใจเปิดเผย แม้จะมีอำนาจ
และตำแหน่งสูงขนาดนี้ แต่ก็มีพระชายาแค่คนเดียว รักษาตัวให้
ปราศจากมลทิน ทว่าเหลือยงเชิงซึ่งเป็นแค่บุตรชายขุนนาง
บรรดาศักดิ์ชั้นห้าที่มาจากเมืองหวานตี้กลับกล้าใช้ชีวิต
สำมะเลเทเมาลับหลัง

เขาถึงขนาดไถ่ตัวให้โสเภณีแล้วเลี้ยงดูเอาไว้ที่เรือนใน นี่
ไม่ใช่แค่น่ารังเกียจ แต่ยังเป็นการไม่เห็นพระชยาอยู่ในสายตา
เป็นการตบหน้าพระชยาชัดๆ!

พระชยา

บทที่ 493 ความกังวลของฉินซี

ฉินวานได้ยื่นการพูดคุยที่เต็มไปด้วยความโกรธเคืองของพวกจื้อเยียน คิดไปคิดมาก็รู้สึกเหมือนกำลังถูกตบหน้าอยู่จริงๆ

อ้อ ไม่ใช่แค่หน้าของนาง ยังมีหน้าของหลี่เช่อและจวนชิงอันโหดด้วย

ทันใดนั้นฉินวานก็รู้สึกนับถือเหลียงเซิง ตอนที่เขาเกิดมา สติปัญญาถูกตัดไปพร้อมกับสายสะดือด้วยอย่างนั้นรี

หงเสาพูดด้วยความโมโห “หม่อมฉันว่าควรมัดเหลียงเซิงคนนั้นไว้ โปยแรงๆ สักชุด! โปยให้จำพ่อแม่ไม่ได้เลยเพคะ!”

ฉินวานเลิกคิ้ว “หลังจากนั้นเล่า เรื่องการแต่งงานจะอย่างไร หากฉินซียังมีความรู้สึกให้เขาอยู่จะทำอย่างไร”

หงเสาเงิบทันที

ลี้รวยนเสนอความคิดเห็น “มิเช่นนั้นมัดผู้หญิงคนนั้น แล้วเอามาทั้งตรงหน้าคุณหนูรอง ให้นางบอกว่าเหลียงเชิงเป็นคนอย่างไรดีหรือไม่เพคะ!”

จื่อเยียน ชิงอีและหงเสามองนางอย่างพร้อมเพรียงกัน

ลี้รวยนนิ่งงัน “ความ...ความคิดของข้าไม่ดีรี”

“ดี! ดีมาก!” ชิงอีพูดด้วยรอยยิ้ม “เพียงแค่จู่ๆ ก็รู้สึกว่าจะฉลาดมาก!”

ลี้รวยนรีบโบกมือ นางไม่ได้ฉลาด นี่ไม่มีอะไรมากไปกว่าถูกพ่อแม่ผู้ให้กำเนิดกวนใจอยู่บ่อยๆ จึงเรียนรู้วิธีไม่ซื่อตรงเหล่านั้นมาก็เท่านั้น

จินวานคิดไตร่ตรอง “ก็ดีเหมือนกัน ทำตามที่ลี้รวยนพูด พาผู้หญิงคนนั้นไปหาจินซีและท่านอาสะไว้แล้วค่อยดูท่าทีของจินซี หากจินซีไม่มีความรู้สึกใดต่อเหลียงเชิงก็ให้คนป่าวประกาศเรื่องนี้ออกไป ข้าต้องการให้เหลียงเชิงชื่อเสียงป่นปี้ เช็ดหน้าชูคอขึ้นมาไม่ได้อีกต่อไป!”

“อ้อ ใช่แล้ว ถือเป็นโอกาสบอกท่านอาสะไ้ด้วย ตอนเขียนจดหมายตอนหมั้นจะต้องบอกเหตุผลให้ชัดเจนว่าเหลียงเชิงทำอะไร ไม่ต้องไว้หน้าเขา! พอจัดการเรื่องนี้เสร็จค่อยพาตัวเหลียงเชิงคนนั้นมาหาข้า!”

ชิงอีเอ่ยด้วยความลึกลับเล็กน้อย “หากคุณหนูรองยังมีความรู้สึกให้กับเหลียงเชิงอยู่ ควรทำอย่างไรดีเพคะ”

“ไม่มีทาง” ฉินวานตอบอย่างเด็ดขาด “คนตระกูลฉินต้องมีความทะนงของตระกูลฉิน ยิ่งไปกว่านั้นเหลียงเชิงก็ไม่คู่ควร!”

เดิมทีเรื่องนี้สามารถส่งให้องค์รักษ์เฝ้าไปจัดการได้

แต่จื่อเยียนและชิงอีเสนอตัวว่าจะไปจัดการเอง

ฉินวานพยักหน้าเห็นด้วยทันที

จื่อเยียนและชิงอีมุ่งตรงมาถึงจวนของเหลียงเชิงแล้วที่บังเอิญคือเหลียงเชิงกำลังมีอะไรกันกับผู้หญิงคนนั้นพอดี

วันนี้เหลียงเชิงอารมณ์ดี ตั้งแต่เช้าเขาก็ได้ยืนยันว่าองค์กร
รัชทายาทเขียนจดหมายด้วยตัวเองเพื่อชี้แจงเกณฑ์การตัดสิน
ข้อสอบ ภาษาที่ใช้ทั้งจริงใจและเข้าใจง่าย

ไม่ใช่แค่นั้น องค์กรรัชทายาทยังตั้งใจติดกระดาษคำตอบ
ของผู้ที่สอบติดสามอันดับแรก รวมทั้งคำวิจารณ์กระดาษคำตอบ
ของสามอันดับสุดท้ายด้วย

ตอนนี้ทุกคนล้วนแต่หุบปาก แม้จะยังไม่ยอมรับ แต่ก็
กล้าแค่พูดเบาๆ ลับหลัง

บันทึกกลุ่มนั้นได้เห็นแล้ว แม้จะซิมเซรำ แต่ก็ไม่ใช่
ปัญหาต่อการที่พวกเขาจะรู้เรื่องเรื่องหนึ่ง

นั่นคือเหลียงเชิงสามารถทำให้เบื่องบนตอบสนองได้
จริงๆ!

พวกเขาคิดว่า คำอธิบายของหลี่เซ่อมีสาเหตุมาจากที่
พวกเขาให้เหลียงเชิงไปบอก ดังนั้นแต่ละคนจึงประจบประแจง
เหลียงเชิงขึ้นมาทันที

เหลียงเซิงเหมือนกับดวงจันทร์ที่ถูกล้อมรอบไปด้วย
ดวงดาวมากมาย ตอนเช้าถูกผู้คนสรรเสริญเป็นยอต่างๆ นานา
ข้างหมีแต่คำชื่นชม แต่ละคนประจบและยกย่องเขา บอกว่าวัน
ข้างหน้าเขาจะต้องมีอนาคตรุ่งโรจน์ บอกว่าที่ครั้งนี้สอบไม่ผ่าน
เป็นเพราะแค่ไม่ตั้งใจเท่านั้น

พูดไปพูดมา ตัวเหลียงเซิงเองก็เชื่อไปด้วย

ไม่ใช่แค่เชื่อว่าเขาสามารถทำให้เบื้องบนรับรู้ได้ แต่ยัง
เชื่อว่าที่เขาสอบขุนนางไม่ติดเป็นเพราะเขาไม่ตั้งใจ

เขาถึงขนาดสัญญาอย่างหนักแน่นจริงใจกับคนที่ประจบ
เขาที่สุดว่าจะแนะนำให้องค์รัชทายาท

แต่เมื่อผู้คนแยกย้ายไปและเขากลับมาถึงจวน เหลียง
เซิงถึงได้สติกลับมา!

การสอบขุนนางนั้น เขาตั้งใจถึงขนาดเตรียมตัวมาหลาย
ปี เขาเป็นคนบอกจริง ๆ แต่ไม่ได้บอกองค์รัชทายาท แต่บอกกับ
คู่หมั้นที่เดิมทีควรจะสรรเสริญเขา แต่กลับกลายเป็นว่าตอนนี้
เขาต้องประจบประแจงนางแทน

เหลียงเซิงยังคงคิดถึงกลุ่ม ยิ่งไปกว่านั้นยังรู้สึกเสียใจ
ภายหลังด้วย เพื่อรักษาภาพพจน์จอมปลอม เขาจึงปฏิเสธ
โอกาสที่จะได้เจอกับองค์กรชทายาทยู่หลายครั้ง!

เขาเอาความกลัดกลุ้มนี้ระบายลงบนร่างกายของหญิง
สาวที่อยู่ใต้ร่าง

จื่อเยียนและชิงอีในตอนนี้อยู่ไม่ใช่สาวใช้ที่ได้ยินเสียง
การเคลื่อนไหวก็เขินอายมากเหมือนในอดีตแล้ว

พวกนางสองคนฟังความเคลื่อนไหวในห้องอยู่ด้านนอก
พักใหญ่ด้วยความสุขุมอย่างมาก ถ้าไม่ได้กังวลว่าจะเห็นอะไรที่
เสียสายตา ทั้งสองคนก็แทบอยากจะพุ่งเข้าไปในห้องแล้วมัด
ชายหญิงสารเลวที่น่ารังเกียจคู่นี้ทันที

จื่อเยียนและชิงอีร่ออย่างอดทนพักหนึ่ง แค่ว่าพักหนึ่ง
เท่านั้น เมื่อในห้องเสร็จกิจ รอให้มีเสียงใส่เสื้อผ้า ทั้งสองคนก็
กระโดดเข้าไปในห้อง

พวกนางถือดาบคนละเล่ม ชี้ไปที่เหลียงเซิงและผู้หญิง
คนนั้น เมื่อเห็นพวกเขาสองคน แม้จะใส่เสื้อผ้าไม่เรียบร้อย แต่

สิ่งที่ควรปิดก็ปิดแล้ว พวกนางก็จู้จู้แล้วแบกพวกเขาไปเลย
โดยไม่พูดอะไรสักคำ!

ฉินซีในตอนนี้นั่งอยู่ในห้องอย่างจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว
แม้แต่ข้าวกลางวันก็ไม่กิน

หัวสมองของนางสับสนไปหมด ช่วงเวลานั้นไม่รู้ว่าควรทำ
อย่างไรดี

ในจวนเหลียงเชิงเลี้ยงดูผู้หญิงเอาไว้ แม้เรื่องนี้จะทำให้
นางสะเทือนใจมาก แต่ก็ไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้นางหนักใจ

สิ่งที่นางกังวลคือชื่อเสียงของตระกูลฉิน

ฉินจินถอนหมั่นแล้ว หากนางถอนหมั่นอีก แม้จะไม่ใช้
ความผิดของนาง แต่ถ้าข่าวแพร่กระจายออกไป คนอื่นก็ต้อง
บอกว่าตระกูลฉินผิดแน่นอน

ยิ่งไปกว่านั้นจะบอกว่าตระกูลฉินสอนลูกสาวไม่ถูกต้อง
และมีความเป็นไปได้สูงมากที่จะส่งผลกระทบไปถึงฉินวาน

นางรู้สึกดีกับเหลียงเชิงจริง ๆ แต่ความรู้สึกดีนี้มาจากที่
เขาเป็นคนรักษาคำไว้ให้ปราศจากมลทิน เป็นสุภาพบุรุษที่มี
มารยาท

ตอนนี้พอรู้ว่าเหลียงเชิงปิดบังคุณหมั้น กล้ามัวโลกีย์กับ
สตรีอื่นภายใต้สายตาของตระกูลฉิน ความรู้สึกดีก็กลายเป็น
ความรังเกียจ

เป็นความรังเกียจที่เหมือนกับการกัดผลไม้คำหนึ่งแล้ว
เจอหนอนครึ่งตัว!

ฉินเจินเห็นนางไม่กินข้าว แต่นั่งเหม่อลอย ก็ถามขึ้นด้วย
ความเป็นห่วง “เจ้าเป็นอะไร ร่างกายไม่สบายรี”

ฉินซีมองนางแวบหนึ่งด้วยสีหน้าสับสน ไม่ได้พูดอะไร

ฉินเจินและฉินซีอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก กินนอนด้วยกัน
แม้จะไม่ใช้ฝาแฝด แต่ก็มีใจสื่อถึงกัน

เมื่อเห็นนางมีท่าทางเช่นนี้ ฉินเจินก็นึกถึงเรื่องที่เช้าวันนี้
นางไปจวนของเหลียงเชิง

จินเงินขมวดคิ้ว “ที่จวนของเหลียงเซิงเกิดเรื่องอะไรขึ้น
รี”

จินชี้รู้ว่าปัดนางไม่ได้จึงเล่าเรื่องทั้งหมด

เมื่อพูดจบ นางก็ถอนหายใจ “ว่ากันตามหลัก ข้าควรจะ
บอกท่านพ่อท่านแม่ให้ไปตรวจสอบผู้หญิงคนนั้น เมื่อมีหลักฐาน
แล้วก็ถอดหมั้น แต่ตอนนี้พี่ถอนหมั้นไปแล้ว หากข้าถอนหมั้น
อีกจะต้องทำให้ตระกูลจินเสื่อมเสียชื่อเสียงแน่นอน ยิ่งไปกว่า
นั้นก็จะส่งผลกระทบต่อถึงฉินวาน ทั้งยังไม่เป็นผลดีต่อการแต่งงาน
ของพี่ด้วย”

จินเงินขมวดคิ้ว “ข้านั้นไม่เป็นไรหรอก อย่างมากก็แค่
ไม่ได้แต่งงานไปตลอดชีวิต พวกเราสองพี่น้องก็พึ่งพาอาศัยกัน
แต่ข้ากังวลว่าจะส่งผลกระทบต่อถึงวานเออร์ นางคือพระชายา
หากตระกูลจินเสื่อมเสียชื่อเสียงจะต้องส่งผลกระทบต่อถึงนาง
แน่นอน”

“นั่นสิ” จินชีและจินเงินถอนหายใจพร้อมกัน ช่วงขณะนั้น
ไม่รู้ว่าควรทำอย่างไรดี

ในตอนนี้องค์ ทันไดนั้นพ่อบ้านอวีของจวนโหวก็รีบเดิน
มา “คุณหนูใหญ่ คุณหนูรอง อินเหล่าฮูหยินและฮูหยินรองเชิญ
คุณหนูไปที่โถงด้านหน้าขอรับ!”

จวนโหว

วิธีการดอกหน้าของธิดาจวนโหว เล่ม 10 (จบ)

侯府嫡女打脸日常

โน้ตเครื่องปริ้นท์อมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《侯府嫡女打脸日常》Vol. 10

Author: 姑娘横着走 Gu Niang Heng Zhe Zou

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

姑娘横着走

วิธีการดอกหน้าของธิดาจวนโหว เล่ม 10 (จบ) / 姑娘横着走 Gu Niang Heng Zhe Zou.: เขียน; ไผ่กวนอิม:

แปล จาก 侯府嫡女打脸日常.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์, 2567.

(1) , 424 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. ไผ่กวนอิม, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7103-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกต • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการต้นฉบับ กมลชนก เอกโพธิ์สกุล

พิสูจน์อักษร นัทธินี นัตระโท

ราคา 169 บาท